

Santa Biblia

Inga Žolude

2021-05-22

Grāmata tapusi izdevniecības “Dienas Grāmata” latviešu literatūras projekta “Prāta piedzīvojums” ietvaros, ko atbalsta AS “LATVIJAS GĀZE”

Grāmata izdota ar Valsts kultūrkapitāla fonda atbalstu

Par atbalstu romāna tapšanā autore pateicas Starptautiskajai Venstpils rakstnieku un tulkotāju mājai, Valsts Kultūrkapitāla fondam un Passa Porta rezidencei.

Parts of this book have been written during a residency in the International House of Literature Passa Porta (Brussels) as part of the programme ‘Residences in Flanders and Brussels’, organised by ‘Passa Porta’.

Redaktors Arvis Kolmanis

Korektore Selga Freimane

Mākslinieki Jana Briķe un Jānis Esītis

Datni sagatavoja “Publicētava”

SIA “Dienas Grāmata”

Mūkusalas iela 15, Rīga

www.dgramata.lv

© Inga Žolude, teksts, 2013

© Jana Briķe, vāka un iekšlapu ilustrācijas, 2013

© Jānis Esītis (“Dienas Grāmata”),
vāka mākslinieciskais noformējums, 2013

© SIA “Dienas Grāmata”, izdevums, 2013

ISBN 978-9984-887-59-3

Grāmata iznākusi iespiestā versijā 2013. gadā

ISBN 978-9984-887-50-0

Iegādājieties izdevniecības birojā un grāmatnīcās.

,
;
;
.
—
,
,
,
:
.
(, I)

TŪKSTOŠ UN VIENA NAKTS bez lietus. Vairojas vienīgi slāpes. Domāt par pasauli, braucot cauri tumsai. Tas viņiem vienmēr aizmirstas. Jauniņie. Kamēr piebraucam pie stacijas, mūsu platforma ir teju sabirzusi, ar katru nobraukto metru rūsa saēd visu jo straujāk, dzelzs milti birst un birst uz gulšņiem.

Stāvu pie stacijas ēkas, izlīdzinātas koka būves bez durvīm un bez logiem, nolīcis tornveida jumtiņš, no fasādes atplīsuši dēļi. Liela bāskervila suņubūda, pār kuras sānu notecējusi krāsa no stacijas nosaukuma izkārtnes. Stacija *Soledad*. Baigā vientulība, saku. Nevienš neatbild. Es teicu, baigā vientulība! Paveros uz abām pusēm, neviena nav.

Saraujos. Kur visi palikuši? Lev!? Tūr! Tūr!

Pret sliežu paralēlēm nodankšķ, izripo platforma, Levs uz tās guļ kā lupata, kā beigts, rokas pār malām pārkārušās, velkas pa zemi, sitas pret sliežu šķērsbalķiem kā pa ksilofonu, un platforma viņu nes kā Hārona laiva, prom no stacijas. Lev! Es skrienu, lai panāktu platformu, Levs pat nepakustas, rūsas plēksnes atzīņojas, platforma izdēdējusi plāna kā porcelāns, rūsas pleķi jau uzmetušies Leva apģērbam un ārda to, sīkas plūksnas paput pa vējam kā kožu saēstas. Lev, celies, rūsa tevi saēdīs! Es klupdama skrienu līdzās sliedēm, lecot pāri gulšņiem. Vēl rokas stiepiena attālumā. Platforma izirst, četri riteni aizrit katrs uz savu pusi, un, kad treju ritums rimis, vairs tikai viens aizripo apvārsņa virzienā. Levs guļ starp sliedēm, izcaurumotās skrandās. Lev!, es nometos ceļos un pieskaros, Lev, celies, kas ar tevi?! Paceļu viņa galvu. Ne pazīt. Visa seja netīra, brūnmelnā ūdenī. Beigts. Beigts nav. Viņš šņukst. Lev, kas ar tevi, neraudi, viss būs labi, kāpēc tu raudi, neraudi! Viņš beidzot atbild. Man... es... es jūtos tik viens, pilnīgi viens, šķiet, ka arī Dievs mani atstājis! Ko tu runā, Lev! Viņš turpina raudāt. Es pieceļu Levu sēdus kā lelli, mēs sēžam uz sliedēm, viņš mani apķēris kā bērns, es lūkojos pēc Tūra. Vēl viens! Kur to lai tagad meklē? Lev, beidz pinkšķēt, celies, Tūrs kā zemē iekritis, jāiet meklēt. Mēs iedzeram pa malkam ūdens no blašķes, iepilinu dažus pilienus saujā un noberžu Leva rūsainos vaigus. Dziedādams, atmirdzinādams sauli, viens ritenis pa bezgalīgo sliedi jau tuvojas apvārsnim.

Nu, kur tas Tūrs varētu būt, mūždien viņš kaut ko izdomā, nekad, nekad nerēķinās ne ar vienu!, Levs neiecietaigi izgrūž, atjēdzies un jau aizmirsis vārgumu. Te piepeši atkal ieskanas šņuksti, un tādi dzidri kā zvanmēlītes piesitieni. Tūr, Tūūū, Tūūū! Gandrīz pakļupu pret šņukstētāju. Tā ir Tūra mugursoma. Viņa raud! Arī viņa raud! Es to paceļu, brezenta pauna pilnīgi slapja, no tās tek. Bet Tūra nav. Kur ir Tūrs, es jautāju pinkšķošajai somai. Es nezīnūū!, viņa gaudo un rauduļo. Kur viņš ir, es gribu pie sava Tūra... Levs paņem somu klēpi un mierina, dziedādams kaut ko līdzīgu vesperēm. Viņa aizver acis un noslēpē sulošanos. Pietaupi asaras, tūlīt mēs tavu nesēju atradīsim.

Vau, ha, ha, ha! Kāds tik negaidīti iebļaujas, pielavīties no aizmugures, ka mēs ar Levu satrūkstamies. Nu ko, nobijāties?! Tas ir Tūrs. Kur jūs tik ilgi bijāt?, viņš bravūrīgi prasa. Es visur jūs izmeklējos! Kur tu pats biji, es viņam uzbrūku, mūždien tu kaut kur pazūdi, mūždien mums tevi jāmeklē un jāgaida! Tūrs neklausās, norādot paceļ roku. Mums jāiet tur!, viņš saka un jau grasās doties ceļā. Pagaidi, Tūr, es saku, tava soma raudāja, kāpēc tu viņu pameti? Neciešu pinkšķošas somas, Tūrs nicīgi atbild, pagalam stulbs izgudrojums! Mugursoma apvainojas, atver kabatas muti un atkal sāk brēkt. Tūrs nosmejas. Ko pinkšķi, brezentene, domā, bez tevis te trūkst asaru? Paskaties, kāds Levs izraibināts nobimbājies! Nebiju domājis, vecīt, ka tu tik melns un netīrs iekšā, asaras kā nafta! Tas no rūsas!, es aizstāvu Levu. Un tu pats?, Levs apvainojies atcērt. Es neko, saka Tūrs, man ir līdzī mutauts kā jau civilizētam pilsonim, es savas asaras turu cieši tajā, kad vajag, izvelku. Mmm, paskaties, neticu, ka mutauts tev visu kabatu pieraudājis, vai tik neesi apslap... Levs apraujas. Ko tu teici?! Tūrs iekarst, es tev tūlīt... Miers!, es iesaucos, Tūr, kur mums jāiet? Tur. Kā tu zini?, Levs netic. Tici man, es zinu. Bet kā?, Levs neliekas mierā. Tā. Jā, bet tomēr — kā tu zini?, Levs turpina. Tūrs vērsas pie manis, Nīma, nu pasaki viņam! Es paraustu plecus. Ko tad?! Es nezinu. Pasaki labāk pats, kāpēc mums jāiet tur! Nesāc tu arī, Tūrs saka, starp citu, kāpēc tu neraudāji? Tu neraudāji, Nīma?!, Levs brīnās, tu tiešām neraudāji?! Bet kāpēc? Tu esi necilvēks! Lūk, par to es arī runāju, “cilvēks” ir tikai vīriešu dzimtē! Tad es esmu vīrietis vai arī neesmu cilvēks vispār?! Oi, jūtīga tēma! Labi, kāpēc tu neraudāji? Es nezinu, kāpēc es neraudāju, saku viņiem, es domāju, viss, kas ar mums jau ir darīts, kam esam bijuši pakļauti... *Soledad*, vientulība, tam līdzās nav nekas. Ziediņi. Levs ar Tūru nodur galvas.

Es pārļaižu skatu apkārtnē. Paskatieties. Nekad neko tamlīdzīgu neesmu redzējusi. Krāsaina zeme. Krāsu pelķes, ko uzrūgusi zeme vairs nespēj uzsūkt, pārbriedusi kā mīkla. Šķidro pigmentu straumītes urdzēdamas saplūst nemitīgi mainīgā varavīksnē. Tas no ziediem. Raud visi ziedi, visas izziedējušās, atvērušās ziedgalvas noliekušās kā zvaniņi un raud putekšņu asarām, visas ziedu iekšpuses izraudātas, izmazgājušās bezkrāsainas. So-le-dad, skan, skan. Zilbes caurdur atskabargaini kā harpūnas. Labi tomēr, ka esam trīs, ne es viena. Pār kauliem skrien šermuļi. So-le-dad, aizvien atkārtojas. Dzirdi? No kurienes tā skaņa. Vārdi ir klātbūtne. Nav vārdu — nav klātbūtnes. Man šķiet, varbūt skan tikai manā galvā — vientulība, vientulība, *soledad*, *soledad*... kā atgādinājums, ka esmu palikusi viena, viena, viena. Tūrs un Levs ir kā Dieva sūtīti, citādi būtu sajukusi prātā. Es, protams, zinu, ka abus man atsūtīja Viņi, bet tomēr. Ja viņu nebūtu, es tagad sēdētu tāpat kā šīs stacijas iemītnieki — pilnīgi viena, pamesta, kā izkurtējies auglis no ārpusē šķietami neskartā čaulā, sēdētu pie savas brūkošās mājiņas kā rēgs, kā visi soledadieši uz — korķa, adatas, bērnu pabalstiem, sievas kakla, ja būtu tas retais vēl neaizgājušais vīrs, utt. Kamēr visas dzīvības sulas notek pa kāju, un tu vairs nevari piecelties un sēdi viens, un mirsti viens, un trūdi turpat — viens. Un no dzīvajiem soledadiešiem vēl var atrauties, ja ne tā paskaties, ja ieskaties viņu vēl neuzlāpītajos purnos. Tad gan, kliež vai nekliež, pa zarnām dabūjis, atjēgsies turpat viens pats, neviens nebūs gājis tevi glābt vai pārliecināties, ka esi dzīvs. Te ir vajadzīgs pudeles brālis algas dienā, bode vai točka, kādas kazas caurums, kur iebāzt savu pisku un nogrūsties, ja paliek garlaicīgi, vieta kur atgulēties, nu, un pēc tam siltas pusdienas, no sievas, ja ir sieva, kura jau piecpadsmīto gadu tic, ka tūlīt tūlīt tu pārstāsi dzert un jātīs ar Ļubu no Hedonijas. Un sieva pacietīgi gaida. Iejūgtais jājamzirdziņš.

MUMS JĀIET UZ HEDONIJU, saka Tūrs. Prom no šīs stacijas, te nekā nav, vientuļas mirstošas dvēseles, no kurām nav ko paņemt. Beidzot vismaz kaut kas notiks! Kāds burziņš, uzdzīve, dzīve! Vai mums tiešām tur jāiet?, Levs jautā. Bet Tūrs jau ir ceļa jūtīs, paņēmis pieklusušo mugursomu, steidzina mūs, ejam, būs forši! Vai tu tiešām to gribi?, neticīgi jautā Levs. Un tu pats negribi?, Tūrs izbrīnās. Tu negribi redzēt vecenes?! Kad tu pēdējo reizi esi redzējis normālu veceni? Levs paskatās uz mani. Es neesmu veselu mūžību!, Tūrs turpina uzkurināt Levu, tad pēkšņi atjēdzas, ka es arī te esmu, un nokaunas. Nīma, piedod, tas tā nebija domāts. Bet kājas mūs jau pašas nes, un mēs ejam Tūra pavadā pa šauro taciņu, kas pēc raudu plūdiem vēl jēla un asaru sāļuma apsarmota. Dīvaini, ka vientulība ir tāda sērga. Man nav, pie kā atgriezties, neviena, ko zaudēt. Es riskēju tikai ar savu kailo dzīvību.

Tūrs mūs ved uz Hedoniju. Viņš ir iededzies tur noklūt, viņš daudz par to dzirdējis, viņam niez. Es zinu, es to vienkārši jūtu ar kādu netveramu maņu, man vajadzētu tagad saņemt dūšu un teikt, ka mēs tur neiesim, bet es eju līdzī Tūram. Tikmēr pār mums izplājusies krēsla, visi ceļmalas stabi sašķiebušies un izlodzījušies. No rītiem tie atkal stingri nostājas posteņos. Tikai pēc brīža pamanu rēģus, kas sēž uz stabiem. Lielās maitu lijas ar saksofona kakliem sveicina mūs — re, kur svaīga gaļa nāk. Sāls apaugušos zāles stiebrus uz taciņas

nomaina asiņu tērcītes, kas tek pa jēli nomīto zemi. Daudzi ir nostaigājuši zāli Hedonijas virzienā, bet vai kāds atgriezies? Pametu skatu pār plecu, Soledades pusē joprojām rēns, sīka asaru pērlišu migla rasina zemi. Neomulīgi, nomurmina Levs. Kas ir, vecīt?!, Tūrs viņam iedunkā ribās. Būs ko redzēt! Atslābsti! Un tu pats vari atslābt?!, attrauc Levs. Nomierinies, Tūrs pamāca, kamēr neesi sācis pūt un smirdēt, viņas tevi neaiztik, es jums saku, viss būs kārtībā, uzticieties man, drīz būsīm klāt! Virs pašas galvas novēzējas milzu spārni, Tūrs pasit gaisā spieķi, ar ko mērījis ceļu, un tieši mums priekšā izkrīt sārta gaļa no putna knābja. Gabaliņš mērcējas asiņainos dubļos, pa kuriem jau esam briduši pusi šī ceļa. Mēs ar Levu pārkāpjām tam pāri, un Levs pārkrustās. Tūrs baksta gaļu ar savu koku. Re, paskaties, kas tas ir? Nevar saprast. Tūrs paliek iepakaļ, pētīdams atradumu, bet mēs, pagājuši jau pārdesmit metru uz priekšu, apstājamies un sastingstam, it kā ieraudzījuši rēgu kuģi. Simtiem liju laidelējas, veikli izvairoties cita citu aizskart, tāda biežņa debesīs, ka cauri neredz, troksnis, klaigas un klīdzēšana, laiku pa laikam viņas piezemējas un pēc brīža atkal paceļas gaisā. Viņas bradā un urķējas vagonos, kas nocelti no sliedēm turpat blakus, ar amputētiem riteņiem. Kas tajos vagonos iekšā?, Levs prasa, ko viņas tur meklē? Iztālēm saskatāmi sarkani neregulāras formas gabali. Bet es zinu, kad pieiesim tuvāk, ieraudzīsim jau zaļi iekrāsojušos šķiedru, brūni un cieti apkaltušās malas, sīkos baltos tārpiņus, kas ložņā pa glumo gaļu.

Tas ir baigais skats, noelšas Tūrs, panācis mūs. Tieši tā es to biju iedomājies. Varbūt ne tik krāšņi, bet aptuveni tā. Nu, vai tad nebija vērts to redzēt?! Mēs ar Levu stāvam ieplestām mutēm. Lijas ieķercas un sasēžas uz stabiem. Mēs sadodamies rokās un tuvojamies vagoniem. Tūra sajūsma noplok, beidzot arī viņam dūša apskrējusies. Mēs laipojam gar vagoniem, visa zeme noklāta ādas driskām un gaļas kumšķiem, cilvēku atgriezumī. Tas ir tas, ko es domāju?, neticīgi prasa Tūrs. Cilvēku miesa, mēs pa to bradājam, citādi netikt uz priekšu. Nē, tas nevar būt!, nelabumā novēršas Levs. Man liekas, šī nav Hedonija, saku. Mmm, pievienojas Tūrs. Bet kas tad? Ejām, ejām, Tūrs skubina. Stacijai jābūt kaut kur tuvumā. Mēs ejām gar vagonu ķēdi, šķiet, tā ir bezgalīga. Tālumā mirdz gaisma, jo tuvāk, jo spožāk, līdz salasāmi burti. Stacija *Circumcision*. *Circumcision*?! Ko tas nozīmē?, sašutis prasa Tūrs. Apgraizīšana, bailīgi un neticīgi atbildu. Bet tas nevar būt, tādos apmēros, tas nav iespējams, saku. Kā — apgraizīšana? Šķiet, Tūrs nav aptvēris. Nu, tu taču esi dzirdējis par vīriešu apgraizīšanu?!, saku viņam. Jā, un ne tikai dzirdējis, gribi paskatīties!? Ko, tu esi apgraizīts?, Levs iesaistās. A tu ne?! Tūrs izbrīnās. Nu, to tas arī nozīmē, es piemietinu, tikai ir arī sieviešu apgraizīšana. Nemuldi!, Tūrs izsaucas, viņām taču nav... nu, tu jau zini... Ko tad viņām tur griež nost?! Tūrs iekarsis ziņkārē, bet Levs viņam piebiksta, atturēdams no tālākās izjautāšanas, taču rādās, ka Tūrs ir sapratis tāpat. Un viņām pēc tam ir tikpat forši kā mums? Tieši otrādi, saku. Tev arī?... Tūrs gaida no manis atbildi. Nē, man nē, saku.

Garumgarais vagonu sastāvs izskatās nocelts no sliedēm jau pirms gadiem, ieaudzis zālēs, sarūsējis. Nu, vilcieni jau tāpat sen vairs neiet, Tūrs saka. Atvērtajos koka konteineros samesti atgriezumī. Mēles, klitori, krūtis, rokas, matu vīkšķi. Es domāju par to, kā viņi, iespējams, sasien asinsvadus pēc amputācijas, sašuj ar sterilu lāpāmadatu un zīda diegu krustdūrienos, aizvelkot brūci ciet kā pīrādziņu. Asinis sarec, kļūst melnas un birzganā, rīvējoties pret marles apsēju, ierīvējas marles acīs kā sīkas, melnas, saželējušas leukocītu, trombocītu un eritrocītu maisījuma lāses. Cilvēku asins marmelāde.

Kad pietuvojamies stacijas ēkai, kas manuprāt izskatās pēc slimnīcas, jau satumsis. Stacijas nosaukuma mirdzošie burti ir tik milzīgi, ka apgaismo teritoriju vismaz divsimt metru rādiusā. Visapkārt mirgo, zaigo, pulsē reklāmas. “Sterilas un sarūsējušas naglas!”, “Skalpeļi un mazie motorzāģi — viss apgraizīšanai mājas apstākļos!”, “Profesionālā Dr. Kleitoris klīnika!”, “Visprofesionālākais sieviešu dresētājs!”. Cilvēki staigā zem reklāmām un blenž tajās. Ko viņi tā divaini staigā?, Tūrs prasa. Nezinu, laikam vainīga apgraizīšana, saku, izskatās, ka viņi te apgraiza ne tikai to, bet visu kaut ko. Man liekas, ka es tālāk neiešu, man liekas, ka nebūtu prātīgi man turp doties, es noraizējusies saku. Mm, pamāj Levs. Protams, Nīma, protams!, piekrīt arī Tūrs. Vispār man arī kaut kā neomulīgi, viņš novelk, varbūt, lai Levs iet viens pats, es palikšu pasargāt tevi. Viņi jau tikai sievietes apgraiza, vai ne, Nīma?, Levs jautā. Varbūt Tūrā arī ir daļa no sievietes, saku. Manī ir sieviete?! Es neesmu nekāds peģiks! Ejām!, Tūrs pastumj Levu. Es jūs gaidīšu aiz tiem vagoniem, saku, neesiet ilgi. Nebūsīm ilgi, Tūrs saka, tikai apskatīsimies, ir tur kaut kas vai nav. Bet vispār šitās mīklas man apnikušas, sagatavošanā gan tā nebija, tur viss konkrēti pa plauktiņiem salikts, dod komandu, iedod koordinātes, bet te kaut kādi labirinti, rēbusi, kalambūri, meklējam visās malās, paši nezinām ko. Labi, labi, pietiek, ejām, saka Levs. Še, ņem!, saka Tūrs un iegrūž man rokās mugursomu, vismaz būs tev kāda sabiedrība, citas jēgas no viņas nav, prot tikai raudāt! Un viņi aiziet.

Es paņemu mugursomu. Nezinu, vai vajadzēja laist vienus pašus, dažreiz viņi ir kā bērni, brezentene man saka. Es šoreiz nevaru iet un pieskatīt viņus, atbildu, uzmetu mugursomu plecā, un mēs atkāpjamies tumsā. Pēc brīža es viņus vairs neredzu. Aiz vagoniem ir briksņi, maitu lijas pārēdušās, salīdušās galotnēs, guļ, dažas pamostas no mūsu lavīšanās. Ielienam labi dziļi, liču loču, salasu kritalas, sakurinu mazu ugunskuru. Mugursoma noskaita, kādi pārtikas krājumi vēl palikuši, un es izvelku dažas bundžas un paciņas, mēģinu izpētīt uzrakstus, viss nobružāts un apdriskājies, vērsu jebkuru vaļā, kas būs, to ēdīsim. Aizveru acis un uz labu laimi ņemu vienu bundžu, atlieku malā. Iztinu maizi un nogriežu trīs sīkus rīciņus. Padzeros ūdeni no pudeles. Sameklēju savu Šveices nazīti, ar ko atgriezt bundžas vāku. Nolieku to blakus. Bundža, nazītis, trīs gabaliņi maizes. Tas mūsu dzīru galds. Izritinu segas ap ugunskuru — saklāju mums visiem trim gultas, novelku kurpes. Un gaidu. Kad mani vīri nāks mājās. Mājās. Vīri. Smieklīgi! Drīzāk misionāri, mēs taču esam Misijā. Vai misijisti — skan dīvaini, bet labāk tā. Mēs tomēr neesam nekādi misionāri. Mugursoma iemigusi. Paņemu pudeli un iedzeru vēl mazliet ūdens. Tad atveru bundžu. Piķis viņu rāvis! Tur iekšā, šķiet, konservēti persiki. Piebāžu bundžu pie ugunskura, tiešām, persiku pusītes, bet kaut kā nepatīkami ož un jau apduļķojušās, jā, smird. Lieliska, spēcinoša maltīte, kurai labi pietāv ziedoša rupjmaize. Nu man vairs pavisam negribas ēst, pietika paskatīties. Kāda man nelaimīga roka, izlozēju tieši šo skārdeni. Jācer, pārējās kārbās nav tas pats! Pabikstu uguni, sačakāju pirmos nodeguļus un ogles uz vidu. Nevaru viņus sagaidīt.

Skatos ugunī. Uguns. Tā iznīcina visu, kam vien tiek klāt. Apēd. Ne velti dzīvnieki baidās no uguns. Droši vien arī koki baidās, tikai nevar pateikt, re, kādi sarkani, rau, kādas bronzīgas lapas. Pabikstu uguni. Man tā neuzbrūk. Vismaz pagaidām. Nevaru sagaidīt Tūru un Levu atpakaļ. Kāpēc viņi vispār tur gāja?! Nevajadzēja iet. Nē, nē, nedrīkst zaudēt cerību, ar viņiem viss būs labi. Paņemu savu lapeļu žūksni. Labi, ka man vēl bija tas ķīmiskā zīmuļa galiņš, varēju vismaz sanumurēt haotiskos Geralda pierakstus, bet tāpat man nav pārliecības, ka tie salikti pareizi. Man nav arī pārliecības, ka Geraldš bija īsti drošs par to, ko rakstīja, — tik daudz svītrojumu, pa vienam iemesti vārdi, *Centrale, Centrale, Centrale*, bultas, shēmas, karšu uzmetumi, aprēķini... tas viss jāpārbauda... Bet vislabāk man patīk uzklāt lapas sev uz sejas, uz krūtīm, dažas turēt rokās, just, kā tās teju manāmi cilājas, man elpojot, papīrs, ko Geraldš turējis savās rokās. Lapām otrā pusē es pierakstu arī savus novērojumus — ir divdesmit trešā diena kopš brīža, kad man piekomandēja Levu un Tūru, bet man ir sajūta, ka es tos abus pazīstu līdz dvēseles dziļēm. Varbūt esmu neprecīzi saskaitījusi, dienas un nakts mijas, parastās, negulētās, nogulētās, polārās, baltās... grūti būt precīzam šajos laikos. Cik ilgi esam šeit? Kas to lai zina. Varbūt labāk nezināt, lai nepaliktu nelabi. Neatceros, ka agrākos laikos kāds cilvēks būtu skaitījis dienas. Datumus — jā, bet ne jau dienas. Un cik dienu mēs ar Geraldū esam bijuši kopā? Viss sajucis. Piecsimt? Astoņsimt?... Tas ir daudz vai maz? Daudz, ja ņem vērā, ka šī man var būt pēdējā diena. Varbūt Tūram un Levam šī jau ir kļuvusi par pēdējo. Ārprāts, ārprāts! Muti, muti ciet!

Beidzot sadzirdu Tūra un Leva balsis. Viņi iegāžas mūsu mājā aizelsušies, viens caur otru bļaudami, vicinādamies. Ārprāts! Uzvelku kurpes un rosos ap vakariņu galdu. Ēdīsi? Dod šurp! Kas tas tāds? Persiki sīrupā ar maizi. Fu! Nu labi, apēdīšu arī tavu daļu. Savu daļu pats ēdīšu, nosaka Tūrs, paņem pirkstos rūsgano glumekli, iedrupina tur dažas druskas maizes un ieliek mutē veselu. Laba doma! Ar pildījumu! Mēs piestumjam mutes ar persiku pusītēm, un nezin kāpēc tieši šajā brīdī es iedomājos par to miesu, kas sastūvēta vagonos. Izspļauju persiku. Ko tu dari?!, izsaucas Tūrs. Tā miesa vagonos, es saku. Auglis arī ir miesa. Nē, auglis nav miesa. Cilvēka miesai, atšķirībā no citām miesām, ir dvēsele, piemetina Levs. Dažiem augļiem arī ir. Augļi ir dažādi. Paldies par vakariņām.

Kā jums gāja?, jautāju, kad viņi pierimuši. Šausmīgi!, noskurinās Tūrs, tas pat man bija par traku. Un neko neatradām, nekā tur nav un nevar būt, piemetina Levs. Tā jau man likās, atbildu. Bet man šķiet, prāto Tūrs, ka tur kaut kam vajadzēja būt. Mūsu plāns bija nokļūt Hedonijā. Mēs gājām uz Hedoniju, bet nokļuvām šeit. Tātad mums šeit vajadzēja nonākt. Tātad bija iemesls. Kāds?, prasa Levs. Es nezinu, tur jau tā lieta, varbūt mums jāiet vēlreiz pameklēt?!, saka Tūrs. Nē, otrreiz es tur vairs neiešu!, iesaucas Levs. Tik traki bija?, prasu. Nē, nu... ja vien izliekas neredzam, ka visi cilvēki, arī vīrieši, bija apamputēti un noamputēti, Tūrs stāsta. Un pilnīgi visas sievietes šķita apgrauzītas... Tur bija kaut kas līdzīgs klīnikai, pie ārdurvīm stāvēja biļešu pārdevēja, tāda liela afrikāniete, un sauca: “Biļetes! Biļetes!”, un tad mēs nopirkām divas biļetes un iespraucāmies nelielā arēnā, kur karājās milzīgs ekrāns, sākumā tur rādīja reklāmu par vakara izrādi, galvenais sauklis — “Apgrauzīsim jauniņās, izdzīsīm sātanu!”. Tad iedegās starmeši, izgaismoja arēnas vidū stāvošu kādu citu afrikānieti, ar zīdaiņi rokā. Tur bija operators, kas filmēja, un uz lielā ekrāna visu rādīja

tuvplānā. Brīnišķīgs, melnādains bērniņš ar rozā lūpiņām kā apelsīna šķēlītēm. Iznāca vēl viena melnādaina dāma ar nelielu lāpu vienā rokā un pincetē iespiestu žileti — otrā. Viņa nodezinficēja žileti lāpas liesmā, tad tā pirmā, kas turēja bērnu, iztina viņu no autiņiem — tā bija meitenīte, un viņas kaunums... ekrānā izskatījās tik liels. Palīdzē papleta meitenītes kājas un stingri tās turēja, operators tur piebāza tuvu tuvu arī kameru... Ārprāts!, Levs pārtrauc Tūra stāstījumu, tas bija tik briesmīgi! Cik labi, Nīma, ka tu to neredzēji! Tad viņa grieza, Tūrs turpina, bērns mežonīgi nerimstoši blāva, asinis, aplausi, kamera nošķiesta sarkaniem punktiņiem... Tad nāca nākamā — uz ginekoloģiskā krēsla jauna sieviete, piesieta, viņa blāuj un lūdzas, afrikāniete ar viņu aprunājas, sieviete uz brīdi piekļūst, tad atsāk lūgties, saņem plauku un tūdaļ arī griezienu, viss viņas ķermenis raustās. Afrikāniete paceļ pirkstos sīku, asiņainu ādas drisku, kuras dēļ tas viss, kamera to palielina ekrānā kā divmetrīgu apkaunojošu lēpatu. Es nezinu, Tūrs saka pēc mirkļa, vai arī es tā raudāju, maziņš būdams, kad mani apgraizīja... Atšķirība tā, saku, ka sievietēm tas ir liktenīgi, viņas tur pēc tam neko nejūt. Bet kāpēc tad viņām to dara? Pirmkārt, viņi uzskata to par sātānisku veidojumu. Otrkārt, tieši tāpēc, lai viņas neko nejustu, lai būtu pakļāvīgas savam vīram. Un ja tur apakšā nav nekādu tieksmju, tad, viņi uzskata, arī augšā — sirdī vai prātā nevar rasties kādas nepareizas domas vai tieksmes. Dažām vispār, drošs paliek nedrošs, aizšūj ciet pavisam.

Pūlis skaļi svilpa sajūsmā, Levs stāsta, pēc seansa gāzās ārā pa arēnas durvīm kā zarnas no uzšķērsta vēdera, kā pārgriezta kuņģa saturs ar sulām un gļotām, mēs nogaidījām un izgājām no amfiteātra gandrīz paši pēdējie, man vēl tas viss skan ausīs, šķiet, ka dzirdu izkropļoto būtnu agoniju, ceru, vismaz pēc tam viņām iedeva kaut ko remdinošu. Man liekas, es saku, viņi ne ar ko neremdē ne pirms, ne pēc tam, pie pilnas apziņas ņem un nogriež, droši vien pat nesterilizējot instrumentus... Ak nē, kādi tur instrumenti, ar vienu un to pašu žileti apgraiza visas pēc kārtas! Tas sūrst dienām, pirmās nakts nav iespējams ne sēdēt, ne aizmigt. Daudzas pēc operācijas nomirst. Es brīnos par sievietēm, kas to dara, parasti tās ir sievietes, radniecības, kuras pašas to agrāk piedzīvojušas un tagad nodara to nākamajām paaudzēm, lai meitene atbilstu standartiem. Tajā klīnikā viņi dara ne tikai to, saka Tūrs, viņi ir aizrāvušies un kropļo visu sievietes ķermeni — nogriež krūtsgalus, izrauļ zobus, izstiep kaklus, saspiež pēdas, un vēl daudz ko citu, tu taču redzēji, kas bija vagonos. Es esmu daudz ko redzējusi, bet šoreiz mani piemeklējusi sajūta, ka jūku prātā, tā es viņiem saku, un viņi klusē. Es arī kādu brīdi klusēju. Visas šīs sievietes, apraipītās, izmantotās, piesmietās, sistās, pērtās, durstītās, graizītās, žņautās, jēlās, bručainās, dzīstošās, krevelainās, neatgriezeniski izkropļotās, eksperimentētās, operētās — viņas visas kādreiz bijušas pilnvērtīgas, šķīstas, skaistas, trauslas. Tagad tas viss viņām atņemts. Un es tur neko nevaru darīt. Tūrs neko nevar darīt. Levs nevar.

Ejam prom, es skubinu, dodamies tālāk! Tagad? Naktī?, Tūrs izsaucas. Varbūt pārgulēsim? Es ieplešu acis. Ko?! Tūrs gan uzreiz apjēdz, ko pateicis, un piekrīt doties ceļā. Savācam mantas, satinam deķu driskas ruļļos, iztukšojam šķebinošo persiku bundžu, nodzēšam ugunsgrābi un ejam briksņos. Aklaajā tumsā pasaule šķiet šaura, visa pasaule kā viena vienīga taka, no kuras nav iespējams nokāpt. Nu tad uz Hedoniju?!, prasa Tūrs. Kāpēc tevi tā velk uz turieni, ko tu tur ceri atrast?!, smīn Levs. Ko, ko! Tu runā kā vakarējais!, Tūrs atcērt.

Mēs apmetam stacijai lielu līkumu, aiz mums paliek ar cilvēku miesas skrandām piekrautie vagoni. Un visas maitu lijas. Paralēli mūsu takai aizlokās vēl viena, kas sākas no apgaismotām durvīm stacijas aizmugurē. No turienes afrikānietes izved mazas, baltādainas meitenes tīrās kleitās, ieskrūļlotiem matiem, mazažām rokās nelieli nesamie, koferīši un mūzikas instrumentu futrāliši. Rindīnā viena aiz otras, cita aiz citas, garā ķēdē. Ik pa posmam iet kāda lielā mamzele ar lāpu rokā un mīlīgi sarunājas ar meitenēm, meitenes dzied. Es dzirdu viņu dzidrās balsis cauri lapu sienai starp abām takām. Kurp šos eņģeļbērnus ved tadā naktī?

Es atceros, tā mani veda apmācāmo ierindā vēl pirms Misijas. Noģērbtu kailu — kustīgas lelles uz konveijera. Un ja nu tiešām lelles? >Nodzina matus līdz ādai, tad sadzina lielajās dušās, milzīgi šķīstoši tvaika mutuļi, šķīta, vairs netikšu no turienes prom, sirds leca pa muti ārā, pēc tam ne diviļi, ne kā, zosādas klātā miesa apžuva pati. Pirms iepakojšanas iepūta garu un ieprogrammēja informāciju. Dators sadalīja grupās, iešuva čipus. Un tad Gerald... Un es. Pēc daudzām daudzām dienām viņš naktī mani pārbiedēja, ar nazi, es domāju — slims, traks, bet tikai aizspieda muti un izgrieza čipu, no rīta, kad bijām jau gabalā, pētīju asinīm apkaltušo mikroshēmu, bet Gerald to iznīcināja. Mūs, protams, meklēja. Galvā pilnīgs tukšums, visa iekodētā informācija izgaisusi, mati atauga, Gerald noauga ar bārdu, mēs slapstījāmies līdz pat Vecās pasaules robežai, laimīgi tikām tai pāri un ienācām te. Mēs turpinājām Misiju, mēs gājām glābt pasauli, bet tagad mēs bijām citādi, mēs vairs nebijām parastie misijisti. Viņi tikai pildīja pavēles, bet mēs gājām

glābt pasauli. Jo mīlējām, mīlējām viens otru. Jo pasaulei izzūdot, mūsu mīlestība aizietu tai līdz. Bet mēs bijām tikko satikušies.

Nīma! Nīma! Par ko tu domā? Es atjēdzos. Kas? Ne par ko! Tāpat. Miegš nāk, nāk miegs. Man arī, Tūrs nožāvājās. Levs pavisam kluss un gauss, bet turpina iet.

VISU NAKTI ESAM GĀJUŠI. Kopš brīža, kad mazo meiteņu kolonna bija pavisam atpalikusi un nebija vairs dzirdama viņu dziedāšana, es domās sarunājos ar Geraldū. Ar tevi, Gerald, bija pavisam cita iešana, Misija man tad nozīmēja kaut ko citu, kaut ko vairāk — iet ar tevi kaut vai līdz pasaules galam.

Levs ir pagalam nomocijies, teju velkas, bet izturējies. Līdz ar saullēktu nonākam pilsētā. Neliela vesternu pilsētiņa ar smilšu ceļiem, ko abās pusēs ieskauj nopelēcējušas koka mājeles, būdas ar izšūdinātiem linu pusaizkariņiem, aspidistrām un alvejām uz palodzēm brūnos māla podos, kam blakus apsprāgušas mušas. Pilsēta kā izmirusi, nevienas dzīvas dvēseles uz ielām. Bet varbūt visi vēl guļ vai mēra nokauti. Nevienu nesatikuši, nonākam pie pumpja. Kamēr Levs pumpē ūdeni, es mazgājos, skaloju matus, tieši matos viss sakrājas, viss piedzīvotais, skaloju prom atstāstus par miesu un recekļiem, man liekas, ka esmu netīra, ka man galvā svins. Sievietes matos tas skaistums, tas spēks un vājums. Mums nav ziepju, slapjie, pilošie mati savēlušies pinkās kā slimu koku zarainie augoņi. Ķemmēju tos ar izplesto pirkstu vēdekli. Tagad lai Tūrs tev papumpē, lai vari nomazgāties, saku Levam. Bet Tūra nav, Tūrs atkal kaut kur pazudis. Labi, es papumpēju, nosaku. Mazgāties, mazgāties, nekautrējies, noberz pēdas ar smiltīm. Ārprāts, tās tev tulznas? Kāpēc neteici? Un ko tad jūs būtu darījuši?!, Levs iesaucas. Nestu mani?! Vai arī pamestu?! Tās taču tikai tulznas! Labi, mazgāties, es neskatišos! Pumpēju. Tūrs ir aizklīdis projām. Atkal mums par viņu jāuztraucas! Nomierinies, Levs saka, viņš vienmēr tiek sveikā cauri!

Tikmēr saradušies cilvēki. Mums garām soļo zeltmatīšu kolonna no paralēlās takas. Redzu, kā pavadones, afrikāņu lielsievas, nodod meitenītes pusmūža mūķenēm, tās tūdaļ aizrāda par ikvienu smieklu, nošļukušu zeķi, izslīdējušu matusprādzi, puteklainām korpēm. Meitenes sabirst mums apkārt pie ūdenspumpja kā saplīsušu kreļļu pērlītes, un Levs vairs nemazgājas, viņš tik pumpē un pumpē, un viņas tik dzer un dzer no mazajām, nosalušajām rozā plaukstiņām un tik smejas un smejas, kad aukstais ūdens uzšlakstinās uz plikajām kājām un apzīmē noputējušās kurpes ar melniem punktu rakstiem, ko viņas norīvē pret baltajām pusgarajām zeķēm, par ko dabū brāzienu no pavadonēm, kad sastājušās atpakaļ ierindā. Arī mūķenes pienāk padzerties, viņām pie jostas garā ķēdē mazi metāla kausiņi, kuros viņas iesmeļ ledaino ūdeni un tad dzer maziem malciņiem, apsaldēdamas lūpas, nekas nespēj satricināt viņu mieru, tikai netīrās, pieslaucītās zeķes meitēnu kājās. Meiteņu kolonnai dota komanda soļot, un eņģeļu virkne attālinās, vairs teju redzamas, tik tālas un mazas. Ceļa galā atveras klostera vārti, un meitenes kā odziņas sabirst iekšā tā vēderā, tā dzemdē, kur viņas ieslēgs uz garu jo garu, attīrošu un attīstošu laiku. Iela atkal tukša, mēs stāvam milzīgā pelķē, Levs aiz inerces turpina pumpēt, domīgi lūkodamies klostera virzienā, es viņu apturu un mudinu iet. Velkot kurpes, Levs savelk seju čokurā, es zinu, ka viņam sāp, sāpēs katrs solis.

Geraldam arī reiz bija tulznas uz pēdām. Mēs visu laiku gājām, reti atpūtāmies, visu laiku bijām ceļā. Kad beidzot pietājām, es paņēmu klēpī viņa pēdas un izpētīju tulznas, izlaidu no tām šķidrumu, viņa kājas bija nomocītas, arī manējās, bet man sāpēja nevis manas, bet gan viņa kājas. Man sāpēja, ka viņam sāpēja. Man vēl joprojām sāp. Tik bezjēdzīgi daudz mēs bijām gājuši, bezjēdzīgi, jo Geraldš netika līdz galam, visas tās dienas, tie kilometri, sabeigtās kājas — viss velti. Kad Viņi atņēma man Geraldū, es domāju, kaut tā Misija izputētu, es cerēju, es lūdzu, kaut tā Misija iznīkst, lai visa pasaule iet bojā, Vecā un Jaunā, — man nevajag, man neko vairs nevajag. Tikai un vienīgi Geraldū, tikai lēcieni atpakaļ laikā, pirms brīža, kad viņi to sagūstīja un aizveda un es noslēpusies dzirdēju viņa satraukto balsi, noskatījos, kā viņš pretojas, bet neko nedarīju, un ko gan es būtu varējusi, tāpat nebūtu jēgas, kā vēlāk izrādījās, Viņi zināja, ka es tur esmu, un Viņi gribēja, lai es to redzu, lai...

Esmu gatavs, Levs paziņo, varam iet un meklēt Tūru, kur tas nolāpītais atkal aizbaidījies!

Šķietami izmirušās pilsētas kapa klusumu pārtrauc savādas skaņas. Mēs ieklausāmies. Tur kāds vaid, es saku. Tur kāds spēlē vijoli, saka Levs. Un mēs abi pavisam noteikti vēl ik pa reizei sadzirdam dīvainus plaukšķus, pēc kuriem vaidi kļūst skaļāki. Mēs ejam uz to pusi, no kurienes tas viss skan, līdz esam, es dzirdu un jūtu, pavisam blakus tai vietai. Apstājamies, vēl neredzēdami notiekošo, bet pavisam labi jau dzirdam arī runāšanu pa starpu vadiem un vijoles pasāžām. Tad mēs pagriežamies ap stūri un ieraugām

noliekušas galvas, skaitot acis savos rokdarbos. Mums jāiet, te nekā nav, saku. Bet Levs vēl negrib iet. Tik skaisti, viņš saka, tāds miers kā tad, kad pasaulē viss vēl bija labi. Tu tiešām tici, ka kādreiz pasaulē viss bija labi?, es jautāju. Levs pagriežas pret mani. Man vienkārši liekas, ja viss būtu bijis labi, tad mēs nebūtu tur, kur tagad esam, saku. Saproti?! Tad pasaule neietu bojā. Man liekas, ka tas viss summējas un tāpēc tagad ir tā, kā ir. Bet labi, man liekas, nekad nav bijis. Levs nodur acis, domādams par to, ko es pateicu, tad novēršas un atkal ieskatās logā, arī es. Manas acis sastopas ar svešām stikla otrā pusē, es zibenīgi noliecos zem loga, bet Levs tai pamāj, es dzirdu iespurdzamies vienu jaunavu, mēs esam pamanīti, un es nodomāju, ka nu gan mūs visus sitīs ar pletnēm. Piepeši logs atveras. Es biju domājusi, tie aizslēgoti uz mūžu mūžiem, jo pat vējš var šīs meitenes apaugļot, viņas ir kā piebrieduši pumpuri, kurus ar varu tur ciet.

Pa logu izliecas veca mūķene, es izslejos, jo viņa tāpat mani ir pamanījusi. Brīdi mēs stāvam aci pret aci, līdz mūķenei aiz muguras sāk rindoties zeltmates, kas snaikstās cita citai pār plecu, lai redzētu, kas mēs tādi. Nav miera, nav miera... vecā mūķene nobubina un ar rokas švīkst uz aiztriec meitenes atpakaļ vietās. No atvērtā loga uz ielas izplūst brīnumaina smarža. Levs paspēj padot labdienu, kad mūķene ir pārkrustījies un grasās aizvērt logu. Viņa atlaiž iestiklotās vērtnes un atbild tikpat laipni, arī es ar viņu sasveicinātos. Nav miera?, Levs viņai jautā, ko jūs ar to domājat? Šķiet, viņa grasās atbildēt asi, bet atskārtusi, ka mēs neizskatāmies pēc miera traucētājiem, nopūšas. Jūs esat ceļinieki, viņa novelk, kurp jūs dodaties? Mēs dodamies meklēt mieru!, Levs svinīgi paziņo. Mūķene iesāņus paskatās uz mani, es piekrītoši pamāju ar galvu. Ja tā, šī ir īstā vieta, kur to meklēt, mūķene nosaka. Te ir miers. Jā, Levs atbild, pārļaidams skatienu tukšajai ielai no viena gala līdz otram, te patiesi ir miers. Tik liels miers, ka šķiet, pasaule varbūt nemaz nav jāglābj. Mūķene saausās. Jūs esat vieni no tiem... misijistiem? Nē!, Levs iesaucas. Jā, es izlaboju Leva teikto, jā, esam. Viņa jautājoši paskatās Levā, un viņš pamāj ar galvu. Tad viņa izliecas pa logu un pamet ar zodu uz Tūra pusi. Jā, viņš arī ar mums, noguris, piebilstu. Tad mans pienākums jums pakalpot, mūķene saka, pasaule jau ir tikai viena. Gaidiet, viņa pavēl un aizver logu, rūpīgi aizvilkdama tam priekšā aizkaru. Pēc brīža viņa pieliekusies iznāk pa zemajām un čīkstošajām koka durvīm turpat blakus logam. Iesim uz klosteri, viņa paziņo, tur varēsiet atpūsties un atgūt spēkus. Tūrs ievaidas, celdamies kājās. Levs piesteidzas viņam palīgā un paņem mugursomu. Mieru iztraucē runāšana, iedziedāšanās un čālas, pa atvērtajām durvīm uz ielas iznāk jaunavas. Mūķene nomierina meitenes, aicina mūs līdzī, un mēs dodamies uz priekšu, soļodami blakus meiteņu rindai. Levs iesaistījies sarunā ar mūķeni, brīdi es mēģinu klausīties, bet abu izrunātie vārdi it kā paceļas gaisā un izgaro, un es nespēju satvert to pavedienus. Tūram uz pleciem Leva jaka, kas nosedz viņa saplēsto kreklu un sasisto muguru, bet viņš turas labi, skatās uz meitenēm, tās izliekas viņu neredzam, aizgriezušas galvas uz otru pusi un spurdzot rotaļīgā priekā. Arī es aplūkoju šos bērnus. Neesmu redzējusi neko tādu — visas laistās zeltā, zelta gaisma, zelta mati, zelta āda. Un es paskatos uz savām rokām — saulē nodegusi, putekļu nopelēcināta āda, skrambas, pušumi, brūces, zilas, izcilnas dzīslas kā priežu saknes. Es neesmu īsti sieviete. Sieviete tāda neizskatās. Blēņas, blēņas. Šajos laikos... Un kādai tad jāizskatās sievietei? Kā mazasiņīgai baltādas zeltmatītei, veselīgam rozā sivēntīnam, nopūderētam drēbju pakaramajam?

Tikmēr esam pietuvojušies klostera vārtiem, tiem atveroties, paveras krāšņa ainava. Viss ir apzaļumots, krūmi apgriezti pēc labākajām franču dārza tradīcijām, rožu kaskādes, no galvenā portāla abās pusēs pa strūklakai, kur aitas, snaikstot kaklus, mēģina padzerties, meiteņu kolonna pajūk, steidzoties apmīļot šos vientiesīgos lopīņus. Kas par skatu!, Tūrs svētlaimīgi čukst. Es gribētu būt gans šīm avīm! Levs ar mūķeni stāv ēnā, ko met klostera tornis, un turpina sarunāties, līdz vārti tiek noslēgti. Tad Levs viņai seko, pamājis, lai dodamies līdzī, man izdodas veiksmīgi novērst Tūra uzmanību no pagalma idilles, un mēs paspējam pievienoties mūķenei un Levam, pirms tie nozuduši klostera labirintos. Es jums ierādīšu istabas, kur varēsiet atpūsties, mūķene saka. Sekojiet man! Viņa mūs ved pa gaiteni, kam abās pusēs celles, pa vītņu kāpnēm augšā tornī, tad atkal pa garu gaiteni, tad iekšā kādās durvīs. Te būs jūsu istaba, bet sieviete apmetīsies lejā pie kādas no mūķenēm, es parādīšu. Nav nepieciešams, Levs viņu apstādina, Nīma arī ir Misijā, neuztveriet viņu kā parastu sievieti. Mūķene iepleš acis, grib iebilst, bet apraujas. Kā teiksiet, mūķene saka, likšu jums uznest kādu azaidu. Viņa aizver aiz sevis durvis.

Tūrs uz vēdera iekrīt lielajā gultā ar baldahīnu. Velnišķīgi sūrst mugura!, viņš sūkstās un nomet Leva jaku. Es saudzīgi uzritinu viņa kreklu un sastingstu pār viņa kaistošajām brūcēm. Kā izskatās?, Tūrs jautā, seju iespiedis gultas pārklājā. Sāp?, Levs, pienācis aplūkot viņa muguru, noprasa. Nē, drīzāk svilst, Tūrs atbild. Pie durvīm īsi pieklaivē, tās tūdaļ atveras. Levs un es sastinguši lūkojamies stāvā, kas nogaida un klusē durvīs, gar viņu izspraucas kāda mūķene ar ēdienu. Kas tur ir?, Tūrs vaicā, aizvien gulēdams ar seju palagos.

Es pasniedzos pēc nokritušās Leva jakas un uzklāju to Tūram. Mūķene noliek ēdienu, mēs ar Levu palokām galvas mācītāja priekšā, viņš aiziet neko neteicis. Levs aizbultē durvis. Celies augšā!, Levs aizkaitināts uzsauc Tūram. Tūrs pieceļas un tūdaļ ķeras klāt atnestajam ēdienam. Vai to atnesa mūķene?, Tūrs jautā ar pilnu muti. Jā. Un bija ienācis arī mācītājs, Levs saka, skatīdamies uz Tūru, tas pats, kas tevi noslānīja. Nū... Tūrs novelk. Kaut kā... kaut ko taču... Viņš saminstinās. Jā, kaut ko, kaut kā!, Levs atcērt. Mēs ar Nīmu būtu pateicīgi, ja tu mūs neievilkto vēl kādās jaunās nepatīkšanās! Nepatīkšanās? Ko tu ar to domā? Kādās nepatīkšanās?! Es pat viņai gandrīz nemaz nepieskāros! Pamanu uz galda krūku ar ūdeni un, sameklējusi blašķi, pārleju ūdeni tajā. Kad viņi ir pietiekami daudz pateikuši viens otram, es ielieku katram rokās pa kausam pārpalikušā ūdens, un iestājas klusuma brīdis, kamēr viņi dzer. Padzērušies, viņi kļūst rāmāki.

Tad pie durvīm klauvē atkal, tur mūķene, kas mūs te atveda. Svētais tēvs vēlētos jūs satikt. Tūrs pamirst. Arī es. Ko lai gaida no šīs tikšanās? Neko darīt, jāiet vien ir, un mēs sekojam mūķenei. Apstājamies pie lielām divviru durvīm. Mūķene iekremšļojas, tad atver tās un ļauj mums ieiet. Paldies, māsa, varat iet!, augstā krēslā sēdošais mācītājs nosaka. Mūķene klusi aizver durvis. Mēs trīs stāvam kā norāti bērni mācītāja priekšā, viņš ilgi un diezgan bargi pēta mūs visus, tad ievēl gaisu pilnu krūti un jau paver muti, bet Levs aizsteidzas viņam priekšā. Es jūs pazemīgi lūdzu piedot viņa pāridarījumu!, Levs saka, norādīdams uz Tūru, kurš noliecis galvu tik, cik viņa mugurkauls to ļauj. Viņš mums ir pavisam jauns un pārāk uzcītīgs. Šķiet, Tūrs noliec galvu vēl zemāk, izliekdams savu ķermeni pagalam nedabīgā leņķī, un es tik tikko apvaldos, lai nesāktu smieties. Mācītājs piešķiebj galvu un atmet ar roku, it kā piedodams Tūram visus grēkus. Pasaule ir grēkojusi, Levs turpina, bet cerība tomēr pastāv. Cerība uz kaut ko tīru un neaptraipītu. Es jums nevaru atklāt visu, ejot Misijā, mēs dodam solījumu, tomēr esmu spiests paskaidrot notikušo. Mēs meklējam jaunavu, šķīstu jaunavu kā pretindi izzīdīšanai pasaulei. Un viņš, Levs saka, vēlreiz norādīdams uz Tūru, viņš iedomājās, ka ir tādu sastapis, tāpēc arī tai... Es zinu tālāko, mācītājs viņu pārtrauc. Tas varbūt arī šo to izskaidro, un es varētu to pieņemt. Bet šī jaunava, sakiet, kāds ir viņas uzdevums? Levs noraidoši pagroza galvu. To es nedrīkstu jums izpaust, viņš saka. Varu tikai apzvērēt, ka ar viņu nenotiks nekas slikts. Mums šeit visas ir jaunavas, mācītājs saka, izvēlieties! Man tikai viens jautājums — jūs neesat pirmie misijisti, kas pie mums iekļūst. Kāpēc līdz šim neviens cits nav vaicājis pēc jaunavām? Bet Levs neapjūk. Mums katram savs uzdevums, viņš paskaidro. Labi, labi, es nevēlos iejaukties Misijas iekšējās lietās, mācītājs nosaka, paskandina zvanu, un tūdaļ atveras durvis, aiz kurām mūķene gaidījusi. Dodiet viņiem visu, ko viņi lūdz, māsa, mācītājs pavēl.

Mēs izejam. Levs sāk runāties ar mūķeni. Tūrs apsēžas akmens ejā, es skatos pa šaujamlūkas logu uz pagalmu, kur pie strūklakām ganās aitas un meitenes zeltmates mūķeņu uzraudzībā. No kurienes viss šis ūdens?, Tūrs man jautā. Es vienaldzīgi paraustu plecus, mēģinādama saklausīt, ko pārspriež mūķene un Levs. Es zināju, Tūrs iesaucas, tiklīdz iesaistīta baznīca, tā sākas visādi brīnumi! Nīma, tu tici brīnumiem? Brīnumiem?, jautāju. Jā, Tūrs saka, piemēram, miroņu augšāmcelšanai, bērniem no Svētā gara un tamlīdzīgiem! Tu tici? Es paraustu plecus, sāku domāt, vai ticu, laikam jau neticu, bet vēl neko neesmu paspējusi bilst, kad mūķene un Levs, beiguši runāt, mūs pasauc.

Mūķene mums izrādīs klosteri. Mēs dodamies ekskursijā pa garajiem gaitenīem, vītņu kāpnēm, torņiem, augšā lejā, cauri virtuvei, kur pie milzīgas krāsns stāv sakarsušas mūķenes un vāra, kur ķipjos jēra ķidas, uz paplātēm sirdis un aknas, dārzeni grozos, māla trauki, milti un olas, garšaugu un tēju buntē pie griestiem, sīpolu virtenes, sijājamie trauki un abra. Mēs ejam vēl labu brīdi pa akmens plāksnēm, kuras vienuviet kāda novīdē slauka ar salmu slotu. Tad mūķene noved mūs pagrabā, un mēs pamanām kaut ko pavisam dīvainu — slīdes. Dzelzceļa slīdes. Tās iet cauri klosterim, pagrabs ir plašs kā metro stacijas katakombas, bet tur, kur slīdes varētu vest uz āru, gaismā, priekšā ir augsti, kalti vārti, virs kuriem iekalts uzraksts. Stacija *Virgin*. Vai šeit kādreiz ir bijusi stacija, māsa?, Levs vaicā. Jā, nūdien, sensenos laikos, bet tagad, par laimi, dzelzceļš sen kā nedarbojas, jūs taču zināt, tiklīdz viņi vienu apgabalu apstrādājuši, tā dzelzceļa atzaru uz turieni nogriež, bet ko es te stāstu, jūs jau to noteikti zināt! Es apmulsusi paloku galvu. Tās ir itin spožas, Levs brīnās. Jā, mums patīk kārtība un tīrība, atbild mūķene, turklāt darbs ir vislabākais meditācijas pavadoņš, vai jums tā nešķiet? Darba tikums ir tas, ko mēs šeit ceļam godā, strādājot meitenēm galvā nenāk dumjas domas, kā tas allaž mēdz gadīties jaunībā. Jā, jā, saprotams, māsa, Levs nomurmina, vēl aizvien lūkodamies uz slīdēm.

Mūs atkal uzved virszemē, iekšpagalmā. Mūķene liek mums gaidīt, līdz sasauks visas zeltmates, no kurām